

Meidän "Elävä" Perustuslakimme

KUINKA usein onkaan meille muistutettu siitä, että vuonna 1787 laadittu Yhdysvaltain perustuslaki yhä edelleenkin "elää" ja elävän se todella näkyikin, ainakin mikäli ylioikeuden viimeaikaiset perustuslakiin nojautuvat päätökset voidaan pitää siihen nähden todistuskappaleina.

Mikä on perustuslaki?

Kysymykseen nähden on aikojen kuluessa annettu niin paljon ja monenlaisia vastauksia, että jos ne kaikki olisi mahdollista liittää tämän kysymyksen perään, niin selostuksen lukija — jos hän nimittäin olisi tilaisuudessa ne kaikki lukemaan — ei suinkaan tulisi niistä tietämään mikä perustuslaki on. Siksi emme yritäkään tässä käyttää laajakantoista selostustapaa, vaan tyydymme tuomaan vastauksen esiin mahdollisimman lyhkäisessä muodossa ja niin päteviin lausuntoihin perustuvasti kuin mahdollista.

Perustuslain sanotaan olevan lain, jonka mukaan korkeinta valtaa valtiossa käytetään. Se on siis vissinlainen valtiosääntö, jos sellaisesta voidaan missään vakavassa merkityksessä puhua. Sen pitäisi olla laki, joka sisältää valtion järjestysmuotoa ja toimintaa koskevat perussäännökset ja joka siten muodostaa valtion oikeusjärjestyksen perustavan ja samalla sen ylimmän osan. Se määrää erityisesti hallitsijan ja kansaneduskunnan tehtävät ja toimintavallan, kansalaisten oikeusaseman sekä eri valtiollisten toimintain perusteet. Sillä on korostettu muodollinen lainvoima, joka ilmenee siinä, että niitä säädettäessä ja muutettaessa on noudatettava vaikeutettuja muotoja, jotka enemmän tai vähemmän poikkeavat tavallisesta lainsäädäntömenettelystä.

Yhdysvaltain perustuslaki, joka tässä nyt on kysymyksessä, selitetään laaditun siinä nimenomaisessa tarkoituksessa, että sen kautta hallitaan lakeja eikä ihmisiä. Mutta viimeaikaiset tapahtumat ovat entistä pätevämmiin todenneet sen, että Yhdysvaltain ylioikeus käyttää perustuslakia vissin ihmisryhmän hyväksi toista ryhmää vastaan. Ja asiallin näin ollen sen kautta hallitaan nykyisin Yhdysvaltain palkkatyöläisten elämän yli työvoimanostajain

eduksi. Tapahtuuko se sitten perustuslakimme puitteissa tai sitä rikkomalla, siihen emme katso olevan tilaisuutta kajota tämän kirjoituksen yhteydessä, sillä pääasiana pidämme osoittaa vain sen, että ylioikeus käyttää perustuslain sille myöntämiä oikeuksiaan ihmisten, se on, palkkatyöläisten yli.

Suurella osalla Yhdysvaltain alamaisista on sellainen käsitys, että perustuslaki on sellainen asiakirja, joka turvaa ihmisten oikeuksia ja estää yksilön tai pienen ryhmän käyttämästä mielivaltaisuuksiaan toisiin nähden. Mutta asia todellisuudessa näyttää olevan siten, että se antaa viidelle miehelle — oikeastaan yhdelle — mitä rajoittamattomimman vallan julistaa minkä uuden lain tahansa perustuslakivastaiseksi, huolimatta siitä kuinka suurilukuista joukkoa se koskeneekin. Tämä siis toteaa sen niin monta kertaa lausutun ajatuksen jälleen todeksi, että yhden oikeuksien lisääminen merkitsee toisen oikeuksien menettämistä.

Yhdysvaltain ylioikeuden viimeaikaiset menettelyt myös toteavat erään kirjailijan osuneen oikeaan lausuessaan perustuslaistamme seuraavaa:

"Se yksikkö, jota meidän perustuslakimme palvelee, ei ole Yhdysvaltain kansa, vaan joistakin harvoista muodostunut ihmisryhmä, joka on muodostunut kaikista etuoikeutetuimmista harvoista yksilöistä. Meidän, kulkessa hiljaa yksilöllisyydestä kohti kollektivismia — johon meidän on ehdottomasti mentävä — tulee aina muistaa se tosiasia ettei ihmisiä voida tehdä hyväksi lakien kautta. Sitäpaitsi lakeja poikkeuksetta käyttävät hyväkseen ne, joiden käsi on voimaventtiilissä."

Kesäkuun alussa antoi Yhdysvaltain ylioikeus sellaisen päätöksen viidellä neljää vastaan, että New Yorkin valtiossa hyväksytty alinpalkkalaki on perustuslakivastainen. Tämäkin päätös, joka oli koko New Yorkin valtiota käsittävä, oli yksi niistä, jonka aikaansaaminen riippui viimekädessä yhdestä ylioikeuden tuomarista ja voidaan siis hyvällä syyllä sanoa yhden miehen antamaksi. Samalla se oli myös selvä osoitus siitä, minkälaisien lakien laatimiset vain ovat perustuslain mukaisia,

Tällä päätöksellä käsitetään olevan laajakantoisen vaikutuksen ja vaikuttavan kymmeniin miljooniin työläisiin niissä valtioissa, joissa on hyväksytty alinpalkkalakeja, sillä niiden otaksutaan tulevan nyt menettämään merkityksensä kokonaan, joskaan niitä ei ole koskaan täydellisesti käytännössä noudatettu.

Lisäksi on kyseessäolevan ylioikeuden päätöksen selitetty tarkoittavan sitä, että eri valtiot ovat menettäneet oikeudet laatia työpäivien ja -viikkojen pituutta rajoittavia lakeja — jos niillä enää voidaan sanoa olevan ollenkaan lainlaadinnallisia oikeuksia.

Lausuntoja annettu

Ylioikeuden antaman päätöksen johdosta on annettu monenlaisia lausuntoja. Työläisten taholta sitä on pidetty räikeänä luokkaluontoisuutta ilmaisevana päätöksenä ja työvoimantajain taholta luonnollisena terveen ja asiallisen harkinnan tuloksena.

Jotkut syvämiitteiset taloustieteilijät selittävät päätöksen merkityksen sitä, että ylioikeus on sen kautta mitä selvimmin todennut asettaneensa palkkatyöläiset tavaraain kanssa samaan luokkaan. Tämän johtopäätöksen tehtyään he ovat viitanneet niihin trustivastaisiin lakeihin, joiden perusteella tavaraain hintain määritys on sopimuksien perusteella kielletty, mutta jota ei kuitenkaan ole koskaan käytännössä noudatettu.

Tolset ovat antaneet sellaisia lausuntoja, että päätös totesi sen ettei Yhdysvaltain perustuslain puitteissa ole mahdollista aikaansaada mitään sellaisia parannuksia, joista olisi edes näennäistä hyötyä palkkatyöläisille. Joten työläisiä hyödyttäviä tuloksia ei ole enää odotettavissa perustuslain puitteissa, vaan sen ulkopuolella.

Tulkoon tämän yhteydessä lähemmin mainituksi sekin, että New Yorkin alinpalkkalaki koski vain naisia ja alaikäisiä, joten sen perustuslakivastaiseksi julistaminen on synnyttänyt paljon enemmän syytöksiä ylioikeuden tuomareita vastaan kuin jos se olisi ollut kaikkia työläisiä käsittävä. Sitäpaitsi se olisi ylentänyt nykyisin yleisesti New Yorkin valtiossa voimassa olevat nälkätulot vain \$13.42 viikolta, jota ei kukaan ajatteleva ihminen suinkaan pidä liian ylhäisenä palkkana kenellekään työläiselle; olipahan työntekijä sitten nainen tai alaikäinen lapsi.

Ylioikeuden tuomarit.

Yhdysvaltain ylioikeuden muodostaa yhdeksän tuomaria, joista kuuden sanotaan ylittäneen 70 ikävuotta ja voisivat niinollen vallitsevien säädösten mukaan heittää "työskentelyn" pois koska hyvänsä palkanalennuksesta. Heidän vuosipalkkansa sanotaan olevan 20,000 dollaria ja jälkeen 70 ikävuoden lankeaa heille yhtä suuri eläke.

Se seikka, että nämä tuomarit eivät halua jättää työmaataan, viittaa joidenkin arvostelijain mielestä siihen, että heillä on isot sivutulot jotka kannustavat pysymään toimessa vielä ylikäisenäkin. Myöskin on tuotu esiin sellaisia ajatuksia että hallituksen pitäisi laatia säädös, jonka perusteella jokaisen ylioikeuden tuomarin olisi erottava virastaan seitsemänkymmenen vuoden ikäiseksi tultuaan. Olisko tällaisen säädöksen voimaantulemisella mitään tekemistä perustuslain kanssa, se ei ole tämän kirjoittajan tiedossa, mutta jos on, niin tuomarit todennäköisesti tulisivat sen julistamaan yksimielisesti perustuslakivastaiseksi.

Viimeksi vuonna 1932 ylioikeuden tuomarin virasta erosi Oliver Wendell Holmes, joka oli silloin 90 vuoden ikäinen.

Jos alaikäisten lasten ja nuisten alinpalkkalaki on perustuslakivastainen, niin paljon suuremmalla syyllä laulisi lapsityövoiman riiston olevan sitä kehen hyvänsä sivuvaikuttimista vapaan henkilön käsityksen mukaan.